

DĚTSKÁ POUŤ

POD ZÁŠTITOU:

SPOLEČNOST PRO OBNOVU ŘEPSKÝCH TRADIC A NAŠE ŘEPA, VĚZEŇSKÁ SLUŽBA, DOMOV.SV. KARLA BOROMEJSKÉHO, MĚSTSKÁ ČÁST PRAHA 17 - ŘEPA, CENTRUM ZDRAVOTNÍCH A SOCIÁLNÍCH SLUŽEB, JÍDELNÍ A LŮŽKOVÉ VOZY, A.S.

Na jevišti letního pódia rozlehlé zahrady Domova stáli dva kluci a rapovali zvláštní písničku. O kamarádovi, který nečekaně zemřel. Písnička měla hodně neobvyklých a upřímných vhladů do situace kluků, kteří se nečekaně setkali s faktem smrti. U chlapců jejich věku (15+18 let) tyto postřehy dospělý posluchač většinou nehledá. Písničku zpívali během hojně navštívené Dětské pouťi.

Dětská pouť je (když vyjde počasí) akce takřka „mamutí“. Tentokrát vyšlo a na travnaté ploše se sešly a soutěžily stovky dětí v doprovodu rodičů. Všechny se s roztomilým halasem pohybovaly rychlostí, které dospělí nerozumí a trochu i závidí. Všechny si přidržovaly papírovou kapsičku, kterou dostaly při příchodu a zavěsily kolem krku. Do kolonek natištěných na přední straně se psaly body za více nebo méně úspěšné absolvování soutěžní disciplíny; součet se pak měnil za papírové peníze; a ty za hračku dle vlastního výběru. Krátek přetékal množstvím plyšáků, panenek, koček, psíků, míčů a dalších roztodivných věcíček určených k vytváření nepořádku (pro rodiče) a velkého potěšení (pro děti). Prodejní exponáty darovali řepští občané a firmy.

Všechny soutěžní disciplíny byly netradiční, invenční a veselé. Děti se s nimi jinde asi nesetkají a dospělí mají co a koho pozorovat, byť soutěžit je jim odepřeno. Zapojila se dokonce i batolata, co ještě těžko udržovala rovnováhu.

Zahrada byla plná dětského výskání, nadšených pozdravů dospělých, kteří tady potkávali známé svých známých a jejich známé. Vůně domácích koláčů a koblih, jaké jsem vidali kdysi u babiček a zde je pro nás napěklá chráněná dílna Letohrádek Vendula, se mísila se s kořeněným oděrem skvělých grilovaných klobás z občerstvovacího stánku restaurace Sokol a s nahořklou vůní jejich dobře chlazeného piva. Sice se nesoutěžilo ve spotřebě, ale ta u obou stánků nebyla nezanedbatelná.

V takové atmosféře kluci na jevišti rapovali výše zmíněnou písničku.

Kluci patřili k nízkopražovému Klubu 17. Mezi mládež, která pro slovo nejde daleko a nebojí se říct a zeptat se na cokoli. Právě pro tuto otevřenost část dospělé populace tyto ještě děti, jemně řečeno, rozhodně neobdivuje. Slova písničky ale potvrdila, že sice navenek jsou někdy drsní, ale uvnitř jsou obdařeni neobyčejnou empatií a

citlivostí, která právě dospělým často chybí. Souvislosti, do kterých dávali vzpomínky na kamaráda a smrt byly zajímavé a dojemné. Dobře napsaná písnička. Zajímavá výpověď o jejich vnímání celé situace.

Téměř nikdo neposlouchal. Jen pár kamarádů, pedagogové, kteří je znají a pár náhodně sedících v blízkosti jeviště za účelem odpočinku a konzumace klobás.

Bylo to špatně nebo dobře? Možná, že čím dřív si uvědomí, že většinou budou na bolest, kterou by chtěli s někým sdílet, sami (případně jen s tím, co někdo nazývá Bohem někdo vesmírem aj.), tím lépe. A pokud chtějí někoho zaujmout svým sdělením, musí je „prodat“. Myšleno v dobrém slova smyslu - získat si pozornost, přimět další aby mě poslouchali.

Na zahradě bylo hodně lidí. Ale možná jen velmi málo návštěvníků si uvědomovalo, že za okny toho velkého domu, na jehož trávníku si bezstarostně hrají děti, je velké množství věkem pokročilých. I ti nosí v sobě smutky, o kterých málokdo ví. Co kdyby ti, kteří jsou schopni hudbou, psaním, malováním atd. podávat nějaké svědectví, dali své schopnosti do služeb i našich klientů. A pomohli veřejnosti připomenout, že na světě jsou smutní, bezbranní, nesoběstační, nešťastní, někdy i ztracení lidé...Ale pořád jsou plnohodnotnými členy společnosti, i když teď mají období, že žijí jakoby „za zdí“. Třeba to právě pro mladé šikovné rapery bude výzva. Jakou písničku od nich uslyšíme za rok?

Zora Vondráčková

